

anvendte. Det ærede Medlem opgjorde den Skade, som Stormfloden tilføjede Lolland, til 3 Mill. Kr., medens Digerne have kostet godt og vel 2 Mill. Kr. og det ærede Medlem mener, at Vedligeholdelsen i Aarenes Løb har kostet noget nær det samme. Hvis vi nu tænke os, at man i Stedet for at give Pengene ud til Digeanlæg, havde lagt de 2 Mill. Kr. hen i et Fond for at yde Erstatning til dem, der led Skade, naar der atter kom en Stormflod som den i 1872, og naar vi saa med det ærede Medlem munde om, at det hedder sig, at en saadan Stormflod har ikke fundet Sted i de sidste 200 Aar, og vi da tør gaa ud fra, at det vil vare andre 200 Aar, inden man igen fik en saadan Stormflod, saa vilde de 2 Mill. Kr. i den Tid med Renter og Rentes Renter være voksede til 2,000 Mill. Kr. Man vilde da formodentlig have Penge nok til at erstatte den Skade, som skete, og naar vi regne Vedligeholdelsen til et lignende Beløb, vilde vi endda have andre 2,000 Mill. Kr. til at anvende i Tilgift. Jeg mener som det ærede Medlem, at det var en mindre vel overlagt Ting, at man den Gang besluttede sig til denne store Udgift. Det var Resultatet af en Nervøsitet, som den Gang greb Befolkningen, og man vilde maaske næppe have bestemt sig til denne Udgift, hvis man havde tænkt sig koldblodigere om. Men den Anke, der ud fra denne Betragtning kunde rettes mod Staten, maatte da være den, at Staten overhovedet har givet noget som helst Bidrag til, at disse Diger bleve opførte: Hvis Staten den Gang havde sagt nej, saa siger det sig selv, at saa var Foranstaltningen overhovedet slet ikke bleven til noget. Det, der kan indvendes mod Statens Holdning i denne Sag, skulde efter denne Betragtning ikke blive, at Staten har ydet for lidt, men at den overhovedet har indladt sig paa at yde noget som helst. Nu er imidlertid denne Foranstaltning truffen, og det siger sig selv, at man ikke let nu vil gribe til den Udvej at lade Digerne forfalde. Da de en Gang staa der, vil man sikkert ikke simpelthen abandonnere dem og lade dem skøtte sig selv. Adskillige af dem, som klage højt over den betydelige Digeskatbyrde, er endog netop de, som allersidst vilde give deres Samtykke hertil. Thi det maa vel erindres, at, samtidig med at Digerne beskytte mod usædvanlig stærkt Højvande Jorder, som kun med meget lange Mellemrum ville være udsatte for Oversvømmelser, beskytte de tillige store Ejendomme, som ere Inddæmningsfore-

tagender, og som derfor nødvendigvis maa være skærmede af Diger. Det er saaledes for en ikke ringe Del bestemte private Interesser, som ere knyttede til disse Digers Vedligeholdelse, og det er da en selvfølgelig Ting, at Byrderne for saa vidt i første Række maa paahvile de Ejendomsbesiddere, som have den umiddelbare Gavn deraf. Opfordringen for Staten til at træde til særlig over for Ejere af denne Art kan kun komme i anden Række. Efter alt, hvad der foreligger, mener jeg da, at den Indstilling, som den af mig nedsatte Kommission enstemmig har afgivet, gaar meget vidt i Henseende til de Krav, som stilles til Statskassen. Naar det ærede Medlem for Saks-købing rettede den Anke mod det ærede Medlem for Ærø (Frederiksen), som har været Medlem af Kommissionen, at han ikke med tilstrækkelig Iver har varetaget Interessenternes Tarv, saa skylder jeg ligesom det ærede Medlem for Nakskov (Reventlow) at sige, at dette er paa ingen Maade Tilfældet. Jeg er overbevist om, at hvis ikke det ærede Medlem for Ærø med saa stor Iver havde kæmpet i Kommissionen for at skaffe Digeinteressenterne saa gunstige Vilkaar som muligt, havde det ikke været gørligt at forene hele Kommissionen om den Indstilling, som foreligger. Det siger sig selv, og det er ogsaa af forskellige ærede Talere fuldt ud blevet erkendt, at det er meget væsentlige Lettelser for Digeinteressenterne, som herigennem tilbydes. At den hidtidige Digeskat af gennemsnitlig mellem 27 og 28 Øre nedsættes til 18 Øre, kan aldrig blive andet end en meget betydelig Fordel. De mellem 800 og 850,000 Kr., som det foreslaas, at Staten skal eftergive, tælle jo dog ogsaa med, og jeg kan paa ingen Maade erkende, at disse Laan, som have været tilstaaede af Staten, allerede fra første Færd skulle være ydede under den Forudsætning, at de ikke skulde tilbagebetales. Det er paa ingen Maade Tilfældet, saa vilde de ikke være blevne betegnedes som Laan. Og ud herover foreslaas det end yderligere, at Staten skal give et kontant Tilskud af 200,000 Kr. og endvidere renoncere paa sin Med-ejendomsret til Rødby Fjord og Nakskov Indrefjord m. m. — Det er nu af enkelte ærede Medlemmer blevet fremhævet, at det kunde være ønskeligt, at Statts-kuddet blev sat højere end til 200,000 Kr., og tillige, at det kunde tillades, at Reservefonden ikke behøver at vokse til 1 Mill. Kr., inden man kan gaa til en Nedsættelse af de 18 Øres Digeskat. Naar jeg har foreslaaet, at Reservefonden bør vokse til en saadan Stør-